

DIAGNÒSTIC CONFIDENCIAL

Peter Navarro, conseller de comerç americà

El meu nom clau és XXX (secció freudiana) psiquiatre en cap de Peter Navarro. Portem trenta dos anys de tractament i, encara que no ho sembli, ha millorat molt. El secret professional i la por a una represàlia m'impedeixen fer públic el diagnòstic del meu client que qualificaré de Confidencial (a la CIA se'l coneix com Top Secret) però qualsevol ciutadà amb quatre dits de front ho té fàcil.

La darrera crisi del meu client fa un parell de mesos que dura, en realitat quatre però dos eren crisis eufòriques coincidint amb el seu nomenament i les d'ara són opressives anomenades també depressives i/o paranoico-psicopàtiques. No és per dir, però el tinc bastant controlat.

En Peter és un home de gran imaginació, es va inventar la

personalitat d'un important economista (ell mateix) i ara també es creu l'esperit sant de Trump i de la gloriosa etapa aranzelària. El millor que es pot dir de'n Peter és que no desmereix entre el grup d'assessors de

Trump. Està tant sonat com el mateix President o el seu amic Musk, o el Kennedy de salut. La feina no se m'acabarà mai, això segur. I per cert, no oblidin que tot això és confidencial.
XXX

TOTHOM HO ESPERAVA AMB ÀNSIA

La ciència aconsegueix la recreació d'un llop gegant

La ciència no té límits, la estupidesa humana, tampoc. Mira que n'hi ha de feina per fer, malalties a curar, justícies per aconseguir, educació a millorar. L'excusa de no arribar-hi és, sovint, la manca de pressupost. I de sobte, l'empresa biotecnològica americana Colossal Biosciences, ha aconseguit fer "reviure" un llop gegant extingit fa dotze mil cinc-cents anys que la societat trobava molt a faltar. Ja el tenim aquí, com la tornada del Tarradellas.

Es necessita ser molt cretí per dedicar un sol minut i un sol euro a prefabricar animalons prehistòrics que punyetera falta fan. Malgrat les

excuses científiques que segur ens donaran els tècnics de la Colossal pèrdua de temps, anar jugant amb gens per aconseguir un peluix mentre l'Alzheimer ataca als que encara anem per aquest món resulta tan repulsiu com fer-se una cirurgia estètica de parpelles a qualsevol bandarra que no es troba prou bufó/ona. Anem per feina, intentem fer menys injusta la vida, no gastem temps ni diners en investigacions inútils i egocèntriques. A aquest pas

acabarem semblant al Marqués de Villaverde trasplantant un cor a un pobre home que necessitava una bufeta nova i que, naturalment, no va tornar a pixar en sa vida.